

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
19. oktober 2000 *

I sag T-58/00,

Bond van de Fegarbel-Beroepsverenigingen, Bruxelles (Belgien),

Jules Appeltants, Grâce-Hollogne (Belgien),

Benny Corbeels, Louvain (Belgien),

ved advokat J. Van Hoof, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos
advokat F. Brouxel, 6, rue Zithe,

sagsøgere,

mod

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved W. Wils, Kommissionens
Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos
C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret,
Kirchberg,**

sagsøgt,

* Processprog: nederlandsk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 2790/1999 af 22. december 1999 om anvendelse af EF-traktatens artikel 81, stk. 3, på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis (EFT L 336, s. 21),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne K. Lenaerts og M. Jaeger,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Tvistens baggrund

- 1 Artikel 2 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2790/1999 af 22. december 1999 om anvendelse af EF-traktatens artikel 81, stk. 3, på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis (EFT L 336, s. 21, herefter »den anfægtede forordning«) erklærer på visse betingelser artikel 81, stk. 1, EF uanvendelig på aftaler eller samordnet praksis mellem to eller flere virksomheder, der virker

inden for forskellige produktions- eller distributionsled, når disse aftaler eller denne praksis vedrører de betingelser, hvorpå parterne kan købe, sælge eller videresælge visse varer eller tjenester (herefter benævnt »vertikale aftaler«).

- 2 Bond van de Fegarbel-Beroepsvereniging (herefter »BFB«) har til formål at forsvare interesserne for regionale sammenslutninger af værksteder, i bred forstand, såvel som medlemmerne af disse sammenslutninger. BFB repræsenterer således 2 500 små og mellemstore belgiske virksomheder (herefter »SMV«). De to øvrige sagsøgere er erhvervsdrivende inden for samme branche som BFB's medlemmer. De pågældende SMV, repræsenteret af BFB, såvel som de to andre sagsøgere er bundet af vertikale aftaler, som henhører under den anfægtede forordnings anvendelsesområde.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 3 Sagsøgerne har anlagt nærværende sag ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 14. marts 2000.
- 4 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres.

— Subsidiært: Konsultationsproceduren annulleres, og det anordnes, at der skal påbegyndes en ny konsultationsprocedure.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

5 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 29. maj 2000 har Kommissionen i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement nedlagt påstand om sagens afvisning.

6 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

7 Sagsøgerne har ikke fremsat bemærkninger vedrørende påstanden om søgsmålets afvisning inden for den af Retten fastsatte frist.

Formaliteten

8 I medfør af procesreglementets artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om begæringen om sagens afvisning, medmindre Retten bestemmer andet. Retten finder, at nærværende sag er tilstrækkeligt oplyst ved sagens akter, og at der ikke er grund til at indlede den mundtlige forhandling.

Parternes argumenter

- 9 Kommissionen har gjort gældende, at den anfægtede forordning ikke udgør en beslutning udfærdiget i form af en forordning, der berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF. Der er tale om en helt almenyldig retsakt. Sagen må således afvises.
- 10 Sagsøgerne har gjort gældende, at de er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede forordning. De har i den forbindelse anført, at de er eller repræsenterer SMV, der som distributører står i et økonomisk afhængighedsforhold til de store leverandører, navnlig fabrikanter eller importører af biler og leverandører af olieprodukter. I medfør af den anfægtede forordning bliver de vertikale aftaler, som er årsagen til denne økonomiske afhængighed, undtaget fra artikel 81, stk. 1, EF's anvendelsesområde og fra den retlige følge, som angives i artikel 81, stk. 2, EF, og som indebærer, at aftalerne er ugyldige fra indgåelsen (ex tunc).

Rettens bemærkninger

- 11 I medfør af artikel 230, stk. 4, EF kan enhver fysisk eller juridisk person anlægge sag til prøvelse af beslutninger, der retter sig til ham, samt beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt.
- 12 Det bemærkes, at ved den anfægtede forordning erklæres artikel 81, stk. 1, EF under visse betingelser uanvendelig på visse kategorier af vertikale aftaler. Den

anfægtede forordning, som anvendes på grundlag af objektive retlige eller faktiske omstændigheder, som er fastlagt i retsakten, og som er relevante i forhold til dens formål, er rettet til de virksomheder, som berøres af aftaler af vertikal karakter i almindelighed.

- 13 Den anfægtede forordning har således i medfør af sin rækkevidde karakter af en generel retsakt og udgør ikke en beslutning i artikel 249 EF's forstand (jf. Rettens kendelse af 12.7.2000, sag T-45/00, Conseil national des professions de l'automobile m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2927, præmis 18).

- 14 Selv om den anfægtede forordning har karakter af en generel retsakt, kan det dog ikke udelukkes, at den kan berøre visse fysiske eller juridiske personer umiddelbart og individuelt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand (jf. Domstolens dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19, Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/83, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 66, og af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 50).

- 15 Hvad for det første angår spørgsmålet, om sagsøgerne er individuelt berørt af den anfægtede forordning, bemærkes det, at en fysisk eller juridisk person kun kan anses for at være individuelt berørt af en almenyldig retsakt, såfremt den pågældende retsakt rammer ham på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre (jf. Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, på s. 414, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, og Rettens kendelse af 30.9.1997, sag T-122/96, Federolio mod Kommissionen, Sml. II, s. 1559,

præmis 59, og af 29.4.1999, sag T-120/98, Alce mod Kommissionen, Sml. II, s. 1395, præmis 19).

- 16 Sagsøgerne har i denne forbindelse henvist til deres økonomiske afhængighed, eller i BFB's tilfælde dens medlemmers økonomiske afhængighed, i forhold til store leverandører og det forhold, at de som følge af den anfægtede forordning er afskåret fra at gøre ugyldighed ex tunc gældende i medfør af artikel 81, stk. 2, EF for de vertikale aftaler, der omfattes af den anfægtede forordnings anvendelsesområde.
- 17 Det skal hertil bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at et annulationssøgsmål anlagt af en forening kan antages til realitetsbehandling, når foreningen handler på vegne af de medlemmer, som den repræsenterer, under den forudsætning, at disse medlemmer selv kunne have anlagt sag (jf. dommen i sagen Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, præmis 64, og kendelsen i sagen Federolio mod Kommissionen, præmis 61).
- 18 Den fritagelse, som gives ved den anfægtede forordning, og som indebærer, at artikel 81, stk. 1, EF ikke finder anvendelse, og at ugyldighed i medfør af artikel 81, stk. 2, EF således heller ikke indtræder, berører i dette tilfælde de andre sagsøgere end BFB samt BFB's medlemmer på grund af deres objektive egenskab af erhvervsdrivende, som er bundet af vertikale aftaler, på samme måde som enhver anden erhvervsdrivende, der er part i sådanne aftaler. For så vidt angår den økonomiske afhængighed, som sagsøgerne har henvist til, kan dette forhold heller ikke siges at adskille sagsøgerne fra alle andre erhvervsdrivende.
- 19 Det skal endelig bemærkes, at BFB, selv om den hævder, at der har været »lakuner« i forbindelse med høringsproceduren, der gik forud for vedtagelsen af den anfægtede forordning, ikke har påberåbt sig nogen særlig processuel ret eller en egen interesse, forskellig fra sine medlemmers, som kunne være berørt af den

anfægtede forordning (jf. Domstolens dom af 2.2.1988, forenede sager 67/85, 68/85 og 79/85, Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 219, præmis 21-24, og af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, præmis 28, 29 og 30, og kendelsen i sagen Federolio mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 15, kendelsens præmis 61).

- 20 Det følger af ovenstående bemærkninger, at sagsøgerne ikke kan anses for at være individuelt berørt af den anfægtede forordning. Sagsøgerne opfylder således ikke en af de betingelser, som nævnes i artikel 230, stk. 4, EF, for at en sag kan antages til realitetsbehandling, og sagen må derfor afvises.
- 21 Ikke desto mindre har sagsøgerne, når de ikke har kunnet påstå den anfægtede forordning annulleret, mulighed for at påberåbe sig forordningens ugyldighed for de nationale domstole, som træffer afgørelse under overholdelse af artikel 234 EF (jf. Domstolens dom af 17.11.1998, sag C-70/97 P, Kruidvat mod Kommissionen, Sml. I, s. 7183, præmis 48 og 49).

Sagens omkostninger

- 22 I medfør af artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEEN (Tredje Afdeling)

- 1) Sagen afvises.

- 2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 19. oktober 2000.

H. Jung

Justitssekretær

J. Azizi

Afdelingsformand